

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΕΜΕΛΑΣ (ΔΩΡΟΣ)

Ο Δημήτριος Σεμελάς (1884-1924), ήταν Έλληνας και γεννήθηκε στην Σηλυβρία της Ανατολικής Θράκης στις 2 Μαΐου του 1884. Μαθήτευσε στην Γαλλική και την Εμπορική Σχολή της Κωνσταντινούπολης. Αμέσως μετά πήγε στο Κάιρο, στην Αίγυπτο, όπου εργάστηκε στην επιχείρηση ενός συγγενούς του. Από το 1903 μέχρι το 1909 περίπου, σπούδαζε Ιατρική στην Αθήνα.

Προικισμένος με εξαιρετικές υπερβατικές ιδιότητες, το 1909 μυήθηκε στον εσωτερισμό. Το 1910 εγκαταστάθηκε στο Κάιρο. Εκεί συνειδητοποίησε την ιδιαίτερη απόστολή του, η οποία ήταν να οργανώσει και να διαδώσει το έργο της Αδελφοποιίας. Σκοπός της Αδελφοποιίας είναι η ανάπτυξη της αγάπης, της αλληλεγγύης, της αμοιβαιότητας και της δικαιοσύνης στην ανθρωπότητα, ώστε να ενωθεί αυτή σε μια μονάδα παγκόσμιας αδελφοσύνης.

Το 1910, στο Κάιρο της Αιγύπτου, ο Δημήτριος Σεμελάς γνώρισε το ζεύγος Ευγενίου και Μαρίας Dupré, που είχαν έρθει από την Γαλλία και όντας εκείνοι Μαρτινιστές, τον έφεραν σε επαφή με το Μαρτινιστικό Τάγμα. Μετά από μια αλληλογραφία με τον Ζεράρ ντ' Ανκώς (" Parus "), ιδρυτή και πρώτο Μεγάλο Διδάσκαλο τού Μαρτινιστικού Τάγματος, μυήθηκε στον Μαρτινιστικό Τάγμα της Αιγύπτου τον Ιανουάριο του 1911 και ανυψώθηκε σε S II, με το μνητικό όνομα " Selait Ha ". Στις 28 Μαΐου του 1911 έλαβε Χάρτα για να ιδρύσει και να προεδρεύει την Μαρτινιστική Στοά « Ναός τών Εσσαίων » Νο. III, στο Κάιρο, ενώ παράλληλα του ανετέθησαν τα καθήκοντα του Γενικού Εκπροσώπου του Μαρτινιστικού Τάγματος για την Αίγυπτο. Ένα Τιμητικό Δίπλωμα με ημερομηνία 8 Φεβρουαρίου 1912, μαρτυρά για τις υπηρεσίες του Δ. Σεμελά υπέρ του Μαρτινιστικού Τάγματος τής Αιγύπτου. Το Μάιο του 1912, ο Parus ενέκρινε τα « Τυπικά Εισδοχής » στους διάφορους βαθμούς του Τάγματος, που συνέγραψε ο Δημήτριος Σεμελάς. Κατά την περίοδο εκείνη, συνέγραψε και πλήθος μαρτινιστικών μονογραφιών, όπως : «Οι Αρχές τών S I », «Διαλέξεις περί Αλλημείας & Καμπαλά», «Το Βιβλίο τής Αιώνιας Σοφίας», «Η επιστήμη τών Αριθμών», «Τα Θεωρήματα τού ΦΥΣΙΚΟΥ ΠΙΝΑΚΑ του Αγνώστου Φιλοσόφου», «Η Παγκόσμια Κλείδα», «Τα Ταρώ τής Παγκόσμιας Κλείδας», «Μνητικές Αφηγήσεις από την Αρχαία Αίγυπτο», κ.λ.π.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η μαρτυρία του Δημητρίου Σεμελά, ότι κατά την περίοδο των σπουδών του στην Αθήνα, το 1909, μύηθηκε στην Αττική Σχολή των « Αδελφών τής Ανατολής/Αληθείας », ροδοσταυρικού χαρακτήρα και έγινε καταπιστευματοδόχος ορισμένων Ναϊτικών ντοκουμέντων. Λέγεται ότι, αργότερα, μύησε στην Παράδοση αυτή τον Georges Boge de Lagreze, και εκείνος στην συνέχεια τον Parus. Ο Robert Ambelain και άλλοι, αναφέρουν, μεταξύ άλλων πηγών, ως πηγή της Μαρτινεζιστικής-Μαρτινιστικής παράδοσης και τους " Rose Croix d' Orient ", οι οποίοι υποτίθεται ότι ιδρύθηκαν στην Κωνσταντινούπολη το 1090, με Πάτρωνα τον Αυτοκράτορα Αλέξιο Κομνηνό και συνδέονται με το " Ordres des Chevaliers EASIA-EASIE" ('Eques A Sancto Iohanne Apocalypsa - Eques A Sancto Iohanne Evangelista') το οποίο αναδιοργανώθηκε κατά το 1750 και έπειτα, γύρω στο 1780 και του οποίου η έδρα ήταν βρισκόταν στην Θεσσαλονίκη. Ο Ρενέ Γκενόν αναφέρει ότι, οι αυθεντικοί Ροδόσταυροι είχαν αποσυρθεί « στο βασίλειο τού Πατρός Ιωάννη στην Ανατολή». Ο Α.Ε. Waite επίσης, δίνει πληροφορίες για τους "Initiated Brothers of ASIA". Σε στενή συνεργασία με την Μαρία Ρουτσίν-Ντυπρέ ίδρυσε το 1915 στο Κάιρο μνητική εταιρεία με την επωνυμία «Το Τάγμα του Κρίνου και του Αετού», που είχε κύριο σκοπό την διαπαιδαγώγηση του ανθρώπου, ώστε αυτός να μπορέσει να αναπτύξει κατά τρόπο ελεύθερο και ανεξάρτητο τις ικανότητες της προσωπικότητάς του, να μπορέσει να δράσει στην κοινωνία για να παύσουν οι αδικίες και τα κακογρήματα που διαπράττονται εις βάρος των αδυνάτων. Μετά το 1915 εγκαταστάθηκε στο Παρίσι όπου φρόντισε, μαζί με την Μαρία Ντυπρέ, για την εγκατάσταση του Τάγματος στην Γαλλία. Παράλληλα ενδιαφέρθηκε ιδιαίτερα για θέματα που αφορούσαν την πολιτική υπόσταση της Ελλάδος και εξέδωσε τα περιοδικά La Mediterranee Orientale (Η Ανατολική Μεσόγειος) και L' Hellenisme Irredime (Ο Υπόδουλος Ελληνισμός).

Τον Σεπτέμβριο του 1916 ο Parus, τον συμπεριέλαβε στις διαμεσολαβητικές συνομιλίες μεταξύ του Μαρτινιστικού Τάγματος και της Ανεξάρτητης & Κανονικής Μεγάλης Στοάς τής Γαλλίας και των γαλλικών αποικιών (G.L.N.I.R., Ιδρ. 1913) [του « Ανορθωμένου Σκωτικού Τύπου » - "Rite Ecossais Rectifié"], για την σύσταση μιας Τεκτονικής Στοάς μόνον για Μαρτινιστές, με το όνομα "La France" . Το έργο αυτό αναβλήθηκε εξαιτίας τού Πολέμου και θα λάβαινε σώμα μόνον μετά την αποσάρκωση του Parus και το πέρας των εχθροπραξιών. Στις 25 Σεπτεμβρίου του 1916, έγινε δεκτός στο « Καμπαλιστικό Τάγμα τού Ροδοσταύρου ». Μετά την αποσάρκωση τού Parus (25 Οκτωβρίου 1916), ιδρύει την « Ανεξάρτητη Ομάδα Μαρτινιστικών Μελετών » (G.I.E.M.) και ανοίγει πάλι στο Παρίσι, το Περιστύλιο " INRI ", απογυμνωμένο από τον τεκτονικό του χαρακτήρα, του οποίου τώρα ο κορμός ήταν SI που συνδέονταν με το T.K.A.

Από το 1918, μετά τον θάνατο της Μαρίας Ντυπρέ, ασχολήθηκε πολύ εντατικά με την οργάνωση και προώθηση του Τάγματος του Κρίνου και του Αετού και με την διατύπωση των Διδασκαλιών του Τάγματος.

Μερικές από τις μελέτες του είναι : Οι Φιλοσοφικές Σχολές τής Ανατολής, Ορφική Σχολή και Πυθαγόρειος Σχολή, Αστρικά Αφηγήματα, Περί Αστροσοφίας, Ο Διαλογισμός, Τα Αποκαλυπτήρια της Σφίγγας, Ένα Μνητικό Μάθημα, Οι Πλειάδες, Οι Δονήσεις, Ακτίνες Χ και Ερτζιανά Κύματα κ.ά.

(Λήμμα από την εγκυκλοπαίδεια ΠΑΠΥΡΟΣ - ΛΑΡΟΥΣ - ΜΠΡΙΤΑΝΙΚΑ)

Για τον Σεμελά, ο διάσημος έλληνας αστρονόμος Κωνσταντίνος Χασάπης γράφει στην εφημερίδα "Ελευθερία" στις 5 Δεκεμβρίου 1965": "Ο Γάλλος σκηνοθέτης κ.

Μαρσέλ Καμύ έδωσε την 25ην Νοεμβρίου μίαν "Πρες Κόνφερανς" προς τους αντιπροσώπους του Ελληνικού Τύπου, εις την οποίαν εντυπωσίασε τους ακροατάς του, λέγοντας ότι αι ιδέαι του, το έργον του αλλά και αυτή ακόμη η προσωπικότης του συνδέονται απολύτως με την Ελλάδα, διότι από την Ελλάδα, είπε, κατάγεται ο Διδάσκαλός του εις τον οποίον χρεωσεί τα πάντα. Κατονόμασε δε τον Διδάσκαλόν του, αλλ' οι δημοσιογράφοι έμειναν έκπληκτοι, διότι το όνομα που ήκουον τους ήτο άγνωστον. Δεν είχαν και άδικον. Μήπως άλλωστε είναι γνωστόν εις τους εν γένει κύκλους της Ελληνικής Διανοήσεως;

Δημήτριος Πλάτωνος Σεμελάς. Το έχει κανείς ακούσει ;

Την ίδιαν ακριβώς έκπληξιν εδοκίμασα κι εγώ όταν, προ 15ετίας περίπου, ήκουσα δια πρώτην φοράν αυτό το όνομα υπό τας εξής συνθήκας.

Ένας άλλος μαθητής του Σεμελά με είχαν επισκεφθή και, συζητήσεως γενομένης περί του ηλιακού μας συστήματος, με εβεβαίωσεν ότι ο πλανήτης Πλούτων είχε ... ανακαλυφθή από τον Σεμελάν, πολύ πριν τον ανακαλύψη δια του τηλεσκοπίου ο Τόμπαλ το 1930, εις το αστεροσκοπείον του Φλάγκσταφ. Η έκπληξις μου έγινε μεγαλύτερα όταν ο συνομιλητής μου με εβεβαίωσε ότι ο Σεμελάς δεν ζη πλέον και ότι είχαν αποθάνει το 1924 και συγκεκριμένως εις τας 6 Αυγούστου του έτους αυτού.

Αντέστην τότε κατηγορηματικώς και απήντησα: "Αυτό είναι αδύνατον, δεν υπάρχει πουθενά γραμμένο ότι κάποιος Έλλην, ονόματι Σεμελάς, ανεκάλυψε τον Πλούτωνα προ του 1930." Αλλ' ο συζητητής μου εχαμογέλασε και μου είπε: "Σεις νομίζετε ότι δεν είναι γραμμένο, εγώ θα σας φέρω ένα κείμενο και εκεί θα το δήτε, θα ιδήτε ακόμη και όλα τα στοιχεία του Πλούτωνος. Μόνον ότι ο Σεμελάς είχε ονομάσει τον πλανήτην αυτόν, όχι Πλούτωνα, αλλά Δώραν."

Συνεπής εις την υπόσχεσίν του ο συνομιλητής, μού έφερε χωρίς καθυστέρησιν, την επομένην, ένα λιθόγραφον κείμενον και μου είπεν: "Αυτό είναι ένα από τα κείμενα του Διδασκάλου, εις αυτό είναι γραμμένα τα περί Πλούτωνος-Δώρας." Το κείμενον έφερε τον τίτλον "Αστροσοφία", και οφείλω να ομολογήσω ότι ευθύς αμέσως, προδιετέθη κάπως δυσμενώς: Δεν είναι, εσκέφθην, επιστημονικόν βιβλίον. Αλλ' όταν άρχισα να το διαβάζω, εις το περί του τελευταίου πλανήτη μάθημα, έμεινα πολύ εντυπωσιασμένος. Έγραφε:

"Δώρα είναι το όνομα το οποίον αποφασίσαμε να δώσωμεν εις τον τελευταίον πλανήτην, τον οποίον οι αστρονόμοι μας αγνοούν εισέτι. Δεν ηδυνήθησαν να τον επισημάνουν εις το αχανές διάστημα ανά μέσον των αστερισμών. Και όμως η Δώρα υπάρχει. Όπως η Γη, στρέφεται και αυτή γύρω από τον Ήλιον, αλλ' η πορεία της είναι πολύ μακροχρόνιος, η δε θέα της δεν ελκύει την προσοχήν, λόγω του αμυδρού μεγέθους της. Εν τούτοις η Δώρα προχωρεί εις την τροχιάν της και έκαστον βήμα της σημαίνει δι' ημάς χρόνον προστιθέμενον εις τους ήδη παρελθόντας τοιούτους καθ' ήν δε ημέρα οι αστρονόμοι θα ακακαλύψωσιν αυτήν, ουδεμία αλλαγή θα επέλθη, ούτε εις τας συνθήκας του πλανήτη αυτού, ούτε εις τας συνηθείας των ανθρώπων."

Έως εδώ τα πράγματα δεν μου έκαμον καμμίαν εντύπωσιν. Διότι εσκέφθην, είναι μία φιλολογία. Άλλωστε, από των αρχών του αιώνος μας πολυς λόγος είχε γίνει δια τον άγνωστον πέραν του Ποσειδώνος πλανήτην, επομένως δε ο Σεμελάς το μόνον που προσέθετε ήτο το όνομα του πλανήτη αυτού. Έσπευσε, είπον, ωσάν να μην υπήρχε ανάδοχος και ονόματα να τον βαπτίση με το όνομα, πιθανώς της συζύγου του.

Αλλά τα πράγματα ήρχισαν να γίνονται ενδιαφέροντα εν συνεχεία. Διότι, έγραφε : "Όταν ανακαλυφθή η Δώρα, θα προστεθή μια απλώς γνώσις, κάτι, εις τας καθιερωμένας γνώσεις του ανθρώπου. Ένας πλανήτης του οποίου οι μεμυημένοι του Ορφέως και του Πυθαγόρα εγνώριζαν ήδη και τον αποκάλουν Ωμέγα (Ω) ή τον οποίον ημείς ονομάζομεν Δώραν."

Συνεπώς, εσκέφθην πάλιν, ο Σεμελάς δεν λέγει ότι τον Πλούτωνα ανεκάλυψεν εκείνος. Λέγει όμως ότι ο Ορφεύς και οι οπαδοί του εγνώριζον τον Πλούτωνα. Αυτό, ομολογώ, με ανεστάτωσε τότε και με ενέβαλε εις πολλές σκέψεις, αι οποίαι και με οδήγησαν εις το να ασχοληθώ πολύ με τα Ορφικά κείμενα, να κάμω δε μίαν ανακοίνωσιν πέρυσι, εις το Μαθηματικόν Συνέδριον, εις την Θεσσαλονίκην, αναφορικώς προς τας Αστρονομικάς γνώσεις του Ορφέως και των μαθητών του, της απωτάτης Ελληνικής αρχαιότητος. Δεν ευρήκα πουθενά κάτι που να αποδεικνύη ότι οι Ορφισταί εγνώριζον τον Πλούτωνα, όπως λέγει ο Σεμελάς και δεν γνωρίζω πόθεν εκείνος το ήντησε. Γνωρίζω όμως και το βεβαιώνω ότι οι Ορφικοί έφθασαν να ανακαλύψουν τον ηλιοκεντρισμόν και τον νόμον της έλξεως, 3.500 έτη πριν από τον Νεύτωνα. Εγνώριζον την φυσικήν κατάστασιν της Σελήνης, την φύσιν των αστέρων, την φύσιν των διαπτόντων, την κλίσιν του άξονος της Γης, την σφαιρικότητα, την περιστροφήν της και τόσα και τόσα ακόμη, τα οποία δεν πρόκειται να αναπτύξω εδώ, διότι θα κινδυνεύσω να ευρεθώ εκτός θέματος.

Ας επανέλθω λοιπόν εις τον Πλούτωνα και τον Σεμελάν.

Ο Σεμελάς, εν συνεχεία, έδιδε τα στοιχεία του αγνώστου τότε πλανήτου Πλούτωνος. Την θέσιν του περιηλίου του, την απόστασιν του από τον Ήλιον και την διάρκειαν της περιφοράς του Πλούτωνος περί τον Ήλιον. Ήτο δε κάτι το καταπληκτικόν, το απίστευτον ομολογουμένως. Προσδιόριζε την διάρκειαν αυτήν ως ίσην προς 90.123 ημέρας ήτι ίσην προς 247 έτη, έναντι των 90.737 ημερών (249) έτη, τα οποία ανταποκρίνονται εις την πραγματικήν διάρκειαν της περιφοράς του Πλούτωνος. Άλλο καταπληκτικόν ήτο, ότι καθώριζε την ταχύτητα κινήσεως του Πλούτωνος-Δώρας, ως ίσην προς 4 χλμ. κατά δευτερόλεπτον έναντι των 4,73 άτινα αντιστοιχούσιν εις την πραγματικήν. Δεν θα εκταθώ εις τα άλλα στοιχεία της τροχιάς του Πλούτωνος κατά Σεμελάν ένα των οποίων και δη η απόστασις από τον Ήλιον, παρέχονται με πολλήν προσέγγισιν προς τα πραγματικά.

Αλλ' η έκπληξις εκείνη συνοδεύθη από μίαν άλλην, όχι και τόσον υπέρ του Σεμελά. Έλεγεν ότι υπάρχει και δεύτερος δορυφόρος πολύ μικρός, διαφεύγων την παρατήρησιν όστις κινήται περίξ της Γής. Αλλά, προ 15ετίας δεν είχε τεθή θέμα περί υπάρξεως δευτέρας Σελήνης της Γης και η δυσφορία μου δια τα λεγόμενά του ήτο δικαιολογημένη. Μόνον σήμερα, ότε το θέμα αυτό απασχολή σοβαρώς τους αστρονόμους, είναι δυνατόν να σταματήση κανείς, εις τα "προφητικάς" του, ας τας ονομάσω ούτω, μελέτας.

Ο Σεμελάς, όπως αποκεικνύεται και από τα αποσπάσματα, τα οποία παρέθεσα ανωτέρω, εκ τινος των έργων του, δεν παρουσιάζεται τόσον πολύ ενδιαφερόμενος δια την "προτεραιότητα" των σκέψεών του, διά να είπω των ανακαλύψεων. Απλώς αναφέρεται επί των ζητημάτων εκτενώς μεν, αλλ' ως εάν επρόκειτο περί απόψεών του, δια τας οποίας δεν πολυενδιαφέρεται πως θα τις εκλάβουν οι αστρονόμοι. Πολύ περισσότερο εμφανίζεται ως "αστρόσοφος" και ελάχιστον ως διατυπώς επαναστατικός δια την εποχήν του, αστρονομικός θεωρίας. Πως κατέληξεν εις τα συμπεράσματά του δεν μας το λέγει, ούτε μαθηματικός εξισώσεις παρουσιάζει, ούτε σειράν σκεπτικών και συλλογισμών, απλώς παραθέτει τα εξαγόμενά του και

αυτό όχι για να απευθυνθή προς τους επιστήμονες της ημέρας, αλλά προς τους ... μαθητάς του όπως ο Καμύ. Ποιοι είναι όμως οι μαθηταί του Σεμελά, τι είδους μαθηταί είναι; και τέλος το και σπουδαιότερον, ποίος είναι αυτός ούτος ο Σεμελάς; Θα παραθέσω κατ' αρχήν ωρισμένα βιογραφικά του στοιχεία, όπως μου τα είπεν ένας εξ εκείνων που έζησαν πλησίον του εις την Αίγυπτον.

Εγενήθη τον Μάϊον του 1883 εις την Σηλυβρίαν της Θράκης κείμενην επί της θαλάσσης του Μαρμαρά, 55 χλμ, δυτικώς της Κωνσταντινουπόλεως. Ο πατήρ του ήτο ανώτερος δημόσιος λειτουργός του Τούρκικου Κράτους. Φοιτήσας εις το Γαλλικόν Κολλέγιον της Κωνσταντινουπόλεως αρχικώς, εν συνεχεία απεφοίτησεν εκ της εκεί Ελληνικής εμπορικής σχολής και ακολούθως εφοίτησεν εις την Θεολογικήν Σχολήν της Χάλκης. Εν συνεχεία μετέβη εις Κάϊρον όπου ηργάσθη αρχικώς ως υπάλληλος εμπορικού οίκου, εκ Κάϊρου δε ήλθεν εις τας Αθήνας και ενεγράφη εις την Ιατρικήν Σχολήν τού Πανεπιστημίου. Δεν επεράτωσεν όμως τας σπουδάς του ταύτας, λόγω οικονομικών δυσχεριών, αλλ' επανήλθεν εις Κάϊρον όπου και εγκαταστάθη σχεδόν μονίμως από του 1909. Το επόμενον έτος εγνωρίσθη μετά τής ρωσικής καταγωγής Μαρίας Ρουτσίν, ήτις ήτο σύζυγος τού Ευγενίου Ντυπρέ, γάλλου διανοουμένου, μετά της οποίας δε, συνίδρυσε την 6ην Ιανουαρίου 1915 Μυστικόν Τάγμα αναβιώσεως τού Ορφικού Πνεύματος, δια του οποίου ο Σεμελάς εσήμανε την έναρξιν μιάς Νέας Εποχής δια την Ανθρωπότητα.

Το εν λόγω Τάγμα πολύ ταχέως αναπτυχθέν απέκτησεν πολυαριθμούς μαθητάς-οπαδούς, εις όλον τον κόσμον, ιδίως δε εν Αιγύπτω, Ελλάδα και προπαντός εν Γαλλία, όπου το έργον του συνέχισεν ευδοκίμως ο σύζυγος τής Μαρίας, Ευγένιος Ντυπρέ. Το 1918 εγκαταστάθη σχεδόν οριστικά εν Παρισίοις, όπου και απέθανεν την 6ην Αυγούστου 1924 εις ηλικίαν 41 ετών, ενώ η συνιδρύσασα το Τάγμα των, Μαρία Ντυπρέ είχε ήδη αποβιώσει από του 1918 εις ηλικίαν 34 ετών. Ο Σεμελάς δια την διάδοσιν των ιδεών του, από του 1917 εξέδιδεν εν Παρισίοις το περιοδικόν "Ανατολική Μεσόγειος" (Mediteranee Orientale) είτα δε από του 1920 μέχρι του 1923 την Μυητικήν Πνευματικήν Επιθεώρησιν " ΕΩΝ " (EON-Revue Spiritualiste Mystique) επίσης εν Παρισίοις, της οποίας την έκδοσιν συνέχισεν ο Ντυπρέ μετά τον θάνατον τού Σεμελά. Παραλλήλως έδιδεν τακτικώς εν Παρισίοις διαλέξεις, αι οποίαι παρέμειναν, κατά τους μαθητάς του, μνημειώδεις δια την αθρόαν συμμετοχήν ακροατών. Ο Δημήτριος Σεμελάς, αποσαρκώθηκε μετά από μια βαριά φυματίωση, στο Σανατόριο τού Durtol της Γαλλίας, στις 5 Αυγούστου 1924. Οι οπαδοί του, ανήγειρον εις το νεκροταφείον τού Παντέν εν Παρισίοις μνημείον, εις το οποίον έχουσιν εναποτεθή τα οστά μετ' εκείνων τής Μαρίας Ντυπρέ."